

De wereld door de ogen van een loopbaancoach

het Einde

Recentelijk mocht ik aanwezig zijn bij het vieren van 'het Einde' van een dierbare. In de volksmond wordt dit ook nog wel een begrafenis genoemd. En ondanks dat een begrafenis altijd een verdrietige ondertoon heeft wil ik graag benadrukken dat het om een dame ging die tegen de negentig liep en een uitbundig geleefd leven achter de rug had. Het was goed zo. Daar was iedereen, zelfs de overledene, het helemaal mee eens.

Tijdens de begrafenis besepte ik me een aantal zaken die ik in deze blog uiteraard ga omschrijven. Dus we gaan het groot maken vandaag. Want 'het Leven', hoe delen we dat anno 2018 in? En welke zaken zijn er, zodra 'het Einde' gevierd wordt nou nog overleefd gebleven. Genoeg stof tot nadenken tijdens zo'n begrafenis, dat kan ik je wel zeggen.

Op dit moment lijken zaken als 'status', 'welvaart' en simpelweg 'spullen' de belangrijkste waarden waar we onze levenskeuzes op baseren. Veelal kiezen we onze loopbaan erop uit. Hoe staat het met je koopkracht? Loop je wel bij met de nieuwste technologische ontwikkelingen en heb je al die nieuwe hairconditionar met zeezout uitgeprobeert? Je weet wel, van dat spul waarvan je haar net lijkt alsof het door je kat 'in style' gelikt is. Dat spul. En dat wil je hebben.

Als hongerige lemmings begeven we ons het grootste deel van de werkweek aan het vergaren van de financiële middelen om ons te vergapen aan al deze prachtige producten en diensten. Hopende dat product x ons eindelijk het zelfvertrouwen geeft dat we nodig hebben, of dat dienst y laat zien hoe goed onze financiële situatie is. Dat de voetjes op het droge zijn. Dat je je verantwoordelijkheden kan nemen in het leven. Dat je status geniet op zowel de werkvloer als de woonkamervloer. En op Facebook natuurlijk. En LinkedIn.

Hoeveel tijd pompen we in zaken die, achteraf als 'het Einde' gevierd wordt, totaal niet meer genoemd worden? Hoeveel energie en wilskracht stoppen we in het verdienen van geld om spullen te kopen die

toch maar tijdelijk van jou zijn? Want als eenmaal jouw 'Einde' is gekomen, wat wil je dan nog met al die spullen doen? De dierbare in je testament zullen blij zijn, maar wat heb je er zelf nog aan?

Alles waar we zoveel van onze toewijding in stoppen lijken maar van tijdelijke aard te zijn. Ik besepte me die dag dat alles wat je zogenaamd in je bezit hebt eigenlijk alleen maar tijdelijk in bruikleen is. Uiteindelijk, vroeg of laat, is het product er niet meer. Je hebt het product even mogen gebruiken om het daarna weer door te geven. Ook producten die in je leven sneuvelen worden weer teruggegeven zodat er weer nieuwe spullen uit jouw oude spullen gemaakt kan worden. Al het bezit is tijdelijk.

Als we dan ons Einde vieren, wordt er dan veel tijd besteed aan iemands status, verworven welvaart en gadgets die ze hebben aangeschaft? Roemen we iemand voor diens loopbaan, zakelijke beslissingen en professionele groei?

Niet echt hè.

Bij de viering van 'het Einde' wordt de persoon besproken. Herinneringen die karaktereigenschappen van deze persoon naar boven halen. Persoonlijke verhalen waarbij we een blik krijgen aangeboden in de leefwereld van de overledene. Hoe we waren. Waar we om moesten lachen. Wanneer we handelden om anderen te helpen. Dat moment dat we boven onszelf uitstegen om de wereld een mooiere plek te maken. Om te zorgen. Lief te hebben. Te lachen.

Het gerucht gaat ten ronde dat Steve Jobs het op zijn sterfbed niet heeft gehad over Apple, maar dat hij sprak over zijn gezin, familie en warme vrienden. Hoe dierbaar ze voor hem waren en hoe deze mensen kleur en betekenis aan zijn leven gaven. Geen woord over Apple, niet één.

Zou het dan niet eens tijd worden om anders te kijken naar ons leven? Dat we vaker durven om andere prioriteiten te stellen? Dat we wat minder denken en wat meer voelen. Zodat we leven. Als onze loopbaan niet herinnerd wordt, waarom zouden we dan niet al onze energie willen steken in het creëren van mooie herinneringen? Herinneringen met dierbaren, of herinneringen met hulpbehoevende die jij met jouw talenten kan voorzien van raad of daad. Dat we op privévlak kunnen leven en dat we onze loopbaan kunnen richting op zinggeving. Dat we boven onszelf uitstijgen.

Wie wil dat nou niet?

En toch stappen we morgen weer als lemmings in onze auto of trein. Om geld te verdienen. Zodat we mooie spullen kunnen kopen. Om aan de buitenwereld te laten zien dat we het goed voor elkaar hebben. Want dat Einde, dat duurt nog wel even. Kan je mooi tijdens het wachten met je nieuwe iPhone spelen.